

Nummer 21	1. November 1919	68. Aargang

Tale af Præsident Charles W. Penrose,

holdt ved Kirkens Generalkonference i Salt Lake City den 1. Juni 1919.

Det er et herligt Syn at skue ud over denne store Forsamling, især for os, som sidder her paa Forhøjningen, og Forsamlingen, der præsenterede sig for vort Blik i Formiddags, var i Sandhed et meget imponerende Skue, paa Grund af den systematiske Anbringelse af Præstedømmets Kvorumer i denne store Bygning. Det gjorde et højtideligt Indtryk at skue ud over de forsamlede Brødre, idet de forskellige kirkelige Autoriteter var anbragte i deres Følgeorden indenfor Præstedømmets ypperlige Organisation, som Herren har oprettet paa Jorden. Et sligt Skue som Formiddags-Forsamlingen kan ikke blive iagttaget indenfor noget andet Kirkesamfund i Verden, hvad enten kristen eller hedensk. Dette er en Særegenhed ved Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og denne Præstedømmets Orden, fremvist i vort første Møde her i Dag, er ikke af menneskelig Oprindelse. Den er guddommelig, og i dens Virkemaade og i den Forbindelse, der eksisterer mellem de forskellige Grader af Præstedømmet, alle ledede af den samme Aand, bærer den Guddommens Stempel. Vi kan i Sandhed sige med de gamle Apostle, at vi har „en Herre, en Tro, en Daab" og et Haab i vor Kaldelse. Og Gud har sat i sin Kirke de forskellige Myndigheder, „nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som Evangelister" osv., og delagtiggjort Kirkens Medlemmer i Evangeliets Gaver og Velsignelser, alt „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naar til Enheden i Troen paa og Erkendelsen af Guds Søn", at vi maa opvokse til ham, som er Hovedet, Kristus. Med hele min Sjæl takker jeg Gud i Dag for det herlige Privilegium at være til Stede her og være forenet med denne Sam-

ling af Mænd, som med opløftede Hænder vedkendte sig Kirkens Autoriteter og vedtog, uden en eneste Stemme imod, eller Tegn paa Uvilje af nogen Slags, at opholde og assistere dem. De var et i Hjerte og Sind og alle dikterede af den samme Aand.

Vi hørte Præsident Grant tale om de forskellige Præsidenter, vi har haft siden Kirkens Oprettelse, fra Profeten Joseph Smiths Tid til nuværende Tid. Jeg havde ikke den Glæde at være personlig bekendt med Profeten Joseph Smith, men jeg blev godt kendt med ham indirekte, fordi jeg har været sammen med mange, som hørte til hans Omgangskreds, og ogsaa ved at læse hans Taler, Beretninger om hans Liv og Gerning, samt ved at modtage et Vidnesbyrd fra Gud om, at han var kaldet og bemyndiget til at aabne Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning, i hvilken Herren vil sammenfatte „alt det, som er i Himlene, og det, som er paa Jorden". Da jeg som Dreng annammede Evangeliet, modtog jeg et Vidnesbyrd ved den Helligaands Gave og Kraft, og ved mange Tegn og Tilkendegivelser til mig personlig fik jeg Kundskab om denne store Kendsgerning: at Gud har aabnet Himlene i de sidste Tider og endnu engang meddelt sig til Menneskene, og at Jesus, hans elskede Søn, som er Kristus, ogsaa har deltaget i denne Gerning under hans Ledelse, og at denne Kirke, der bærer hans Navn, i Sandhed er Jesu Kristi Kirke, bestaaende af Sidste-Dages Hellige i Stedet for forrige Dages Hellige.

Dette Vidnesbyrd blev givet til mig, som jeg sagde, formedelst min Adlydelse af Evangeliet i min Ungdom, og siden den Tid har jeg, Herren være takket, haft Lejlighed til at arbejde for denne store Sag, den største paa Jorden, for Guds sande Kirke, ikke alene oprettet ved guddommelig Myndighed, men ved guddommelige Væsener og under Medvirkning og Ledelse af Jesus af Nazaret, hvilken er Kristus, den levende Guds Søn og Verdens Frelser.

Mine Brødre og Søstre, der er to eller tre Ting, som jeg tror Præsident Joseph F. Smith vilde have talt om, dersom han havde været tilstede iblandt os i Dag. En af dem er den store Sandhed, at Jesus af Nazaret var Guds enbaarne Søn og Verdens Frelser. I de senere Aar af sit Liv var det Præsident Smith en Glæde og Tilfredshed at bære sit Vidnesbyrd om den Kendsgerning, at Jesus er og var Kristus, at han døde for Menneskene, at Verdenerne blev skabte ved og gennem ham under den evige Faders Ledelse, og at han kom til Jorden i Tidernes Midte og ofrede sit Liv frivilligt for Menneskenes Synder, saaledes at de gennnem Tro, Omvendelse og Daab og lydig Modtagelse af alle Ordinancerne i Herrens Hus, kan blive oprejste fra Graven, blive frelste og modtage Ophøjelse i Guds Herlighedsrige, samt arve en Fylde af det evige Livs Velsignelser; at alle de døde ved ham og igennem ham vil komme frem fra deres Grave, staa paa deres Fødder og blive dømte efter deres Gerninger, de gode, slette og middelmaadige af alle Folkeslag i alle Lande; thi han er Verdens Forløser, og som „alle dø i Adam", saaledes skal alle blive oprejste fra Graven formedelst Kristus.

Dette var et af de Emner, som afdøde Præsident Smith ofte dvælede ved, før han forlod os, og især i de senere Aar.

En anden Sandhed, som han ofte talte om, er den, at den Kirke, vi tilhører, er den eneste sande Jesu Kristi Kirke paa Jorden. Dermed er ikke sagt noget imod de Synspunkter og Meninger, som holdes i Ære blandt vore Venner og Naboer, eller blandt Folk langt borte, aldeles ikke. Vi er villige til at lade dem gaa deres egne Veje, især hvis de vil lade os gaa vor. Somme Tider har de prøvet paa at spærre os Vejen, men de har ikke opnaaet ret meget gennem deres Bestræbelser, hvor meget de end har anstrængt sig. Dette Værk er gaaet frem, trods al Modstand, og vil saaledes vedblive, indtil alt under de evige Himle er underkastet Faderen, Sønnen og den Helligaand, og Herren skal herske paa Jorden i Stedet for Ugudelighed, Fordærvelse og Død.

Denne Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har en speciel Mission at udføre i Verden, og vort Kald er kommen fra det høje og ikke fra Mennesker, ikke fra Læsning af Bøger, ikke som Arv fra gamle Trosbekendelser, men det er Jesu Kristi Evangelium, gengivet til Jorden i dets Fylde, i dets Renhed, med himmelsk Magt og Myndighed, og det vil sejre. Alle de forskellige Sekter og Samfund i Kristendommen og alle de andre blandt Hedningerne synes at tilfredsstille de Folk, som tilhører dem, og lad dem holde sig til dem, hvis de tror, de er gode nok; men de er ikke gode nok for Sidste-Dages Hellige. Vi ønsker Sandheden i dens Fylde, som den er aabenbaret fra det høje til Guds Tjenere paa Jorden, og den Organisation, hvortil vi hører, er fyldestgørende i sig selv.

Dette fører Tanken hen paa et andet Punkt, som jeg er sikker paa, at Præsident Joseph F. Smith vilde have berørt ved denne Konference, hvis han havde været her, og det er dette: Naar vi er i denne Kirke, er døbte Medlemmer af den, tilhører vi Kristi Samfundslegeme, og det er ikke nødvendigt for os at gaa udenfor Kirken for at søge anden Vejledning. Vi har aldeles ingen Grund til at slutte os til andre Organisationer, der er Modstandere af eller i hvert Fald ikke i Harmoni med denne Kirke. Her er noget for de Sidste-Dages Hellige at tænke paa ved denne Konference. Der er intet nyt i, hvad jeg siger; men hvad jeg siger maa lægges Kirkens Folk paa Sinde i alle Dele af Kirken, og I Mænd, som bærer det hellige Præstedømme, og som har opløftet eders Hænder i Dag til Tegn paa, at I vil støtte Kirkens Autoriteter, bør formane Kirkens Medlemmer i Henseende til disse Ting, naar I kommer hjem. Lad vort Valgsprog være: Vi vil tjene Herren! Lad den døende Verden gaa til sin Grav, om den vil. Lad de ugudelige blive opsamlede i Bundter og opbrændte, hvis de ikke omvender sig; men hvad os angaar, burde vi med alt, hvad vi har, tilhøre denne Kirke, og der burde ikke hos os være nogen Trang til eller Ønske om at gaa udenfor den lige og snævre Sti, den eneste Vej, der fører tilbage til Gud og til evigt Liv.

Dermed er intet sagt imod Folk, som ønsker at tilhøre andre Samfund. Dersom en Mand er tilfreds med at tilhøre en af de kristne

Sekter, dersom en saadan passer ham eller hans Hustru, det bliver deres Sag. I Almindelighed er det Kvinderne, som er mest religiøst interesserede. Jeg har talt med mange fremragende Mænd, nogle af dem Medlemmer af Kongressen, og dette er, hvad de siger: Aa, jeg bryder ikke mit Hoved med Religion, alt sligt besørger min Hustru, og jeg gaar til Kirke med hende. Godt, naar Folk holder af at have det paa den Maade, lad dem saa blot blive ved, og hvis de ikke ønsker at modtage, hvad vi har — en Fuldkommenhedens Religion, der kommer fra Gud og leder til Gud — nemlig Jesu Kristi sande Evangeliums Lære — hvis de ikke synes om det, saa staar det dem frit for at lade være. Vi vil ikke i nogen Maade tvinge dem, selv om vi kunde, til at gaa vor Vej; men dette er ikke, hvad jeg sigter til. Dersom Menneskene holder af at tro paa de Lærdomme og de Principper, som forkyndes for dem i Verden, saa lad dem; men med Hensyn til os, hvad bør vi gøre?

Hvad kræves der af Ældsterne i Israel og af Kirkens Medlemmer, som er blevne tillagte Menigheden ved Daab? Det er deres Pligt, som er døbte til Kristus, vor Forsoner, at tilhøre ham i alle Ting og ikke have bindende Alliancer med noget udenfor. Vi skal ikke ringeagte nogen, fordi de gaar deres egen Vej; men vor Vej skal være Herrens Vej.

Vi har ikke Brug for noget andet, Brødre, end Jesu Kristi gengivne Evangeliums Principper og hans genoprettede Kirke. I de kommende Trængselstider — thi Verden trues nu, trods „Verdenskrigen", saakaldt, er afsluttet, med Uro, Strid og Tvedragt, der vil bringe mange Sjæle i Elendighed, Sorg og Ulykke — lad vor Plads være i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, i det hellige Præstedømmes Orden. Det er ikke nødvendigt for os at slutte os til andre Samfund eller til Loger, som frataget os noget af vor Tid, noget af vor Indflydelse, noget af vore Midler, og hindrer os i at vie os selv helt og holdent til Herrens Værk. Dette er Herrens Værk og det er forunderligt i vore Øjne. Broder Lund hentydede til en Aabenbaring fra Herren, givet, før der var nogen organiseret Kirke.

Vi læser i de første Vers af denne Aabenbaring:

„Et stort og underfuldt Værk er ved at komme frem iblandt Menneskenes Børn. — Ser, jeg er Gud! giver Agt paa mit Ord, hvilket er levende og kraftigt og skarpere end noget tveægget Sværd, saa at det adskiller baade Ledemod og Marv, giver derfor Agt paa mine Ord. — Ser, Marken er allerede hvid til Høsten, derfor hvem, som ønsker at høste, lader ham udstrække Seglen med Kraft og høste, medens det er Dag, at han maa samle for sin Sjæl evig Saligheds Liggendefæ i Guds Rige. — Ja, hvem, der vil udstrække Seglen og høste, den samme er kaldet af Gud." (Pagt. Bog 6 : 1—4.)

Ja, dette Værk er i Sandhed et underfuldt og et vidunderligt Værk, saaledes som Esaias profeterede, og et af dets Kendetegn var, at de vises Visdom skulde forgaa, og de forstandiges Forstand skulde skjule sig; men Visdom og Kundskab, Kraft og Inspiration er i Jesu Kristi Evangelium, aabenbaret fra ham, ved ham og under hans Ledelse i de sidste Dage. Aa, mine Brødre og Søstre, hvorfor spilde eders Tid, eders

Evner, Midler og Indflydelse med at følge noget, der vil forgaa og blive til intet, naar I ligesaa godt kunde have viet eder til noget, der bestaar for evigt? Thi denne Kirke og Rige, hvortil I hører, vil bestaa i Tid og Evighed, og med den vil I blive større og mægtigere, medens det, der hører Verden til, vil ophøre og forsvinde og vil ikke være til i eller efter Opstandelsen, siger Herren, vor Gud.

Dette vil jeg sige om vor kære, afdøde Præsident, Joseph F. Smith, om hvis ædle Karakter, Trofasthed, Magt og Myndighed fra Gud jeg tilføjer mit ydmyge Vidnesbyrd, at dersom han var her, er jeg sikker paa, at han vilde berøre nogle af disse Emner paa en langt bedre Maade, end jeg kan tænke paa at gøre. Han var en mægtig Sandhedens Budbærer. Hans Ord var gyldne. Mange af dem er nedskrevne, andre er ikke blevne det og vil maaske ikke blive hørt mere. Tiden vil komme, da alle Ting skal aabenbares, Sløret drages til Side, og „vi skal se, som vi er sete, og kende, som vi er kendte". Vor sande Karakter vil da komme frem, og vi vil blive dømte og værdsatte for, hvad vi er, og ikke for, hvad Mennesker har ment om os, eller for, hvad vi har udgivet os for at være. Naar den Tid kommer, skal alle de store Ting, som nu er skjulte, blive aabenbarede, fra Begyndelsen til Tidens Ende og blive bragte frem i den største Evangelie-Uddeling af dem alle, nemlig Tidernes Fyldes.

Nu føjer jeg mit Vidnesbyrd til de Ord, der saa smukt blev udtalte af mine Brødre i Formiddags om de store Mænd, der har været iblandt os, men som er gaaede bort. Hvor store de end var, har Herren dog vist os, at andre kan komme frem og udføre hans Gerning, og at hans Værk ikke er afhængig af nogen enkelt Person eller Samling af Personer. Dette er Herrens Værk, og det er underfuldt i vore Øjne. Vi vil være tro imod det, give det vor Støtte og udføre det lidet, vi kan, her paa Jorden, og naar vi gaar bort, forventer vi, uden mindste Tvivl i vore Sjæle, at forene os med den store Mængde af Mænd og Kvinder bag Sløret, som virker i den samme Gerning, bærende det glade Budskab til dem, som sidder i Mørke i Aandernes Verden, arbejde for Kristus og for Menneskenes Frelse under hans Ledelse og kæmpe under hans Banner mod det onde som en Forberedelse til den store Dag, da han skal komme og de Hellige med ham og herske over hele Jorden med stor Magt og Herlighed. Gud hjælpe os til at gøre dette. Gud hjælpe os til at se Tingene i deres rette Lys og bortdrage vore Tanker fra forfængelige Ting, og anvende vore aandelige Evner og Indflydelse, vore Tanker, Kræfter og Midler og især det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed, i denne store Kirke, som Herren har oprettet og som skal vedblivende blive opbygget paa Jorden, indtil Menneskene, som vil annamme Evangeliet i denne Verden, kan blive frelste, og de uoplyste i Aandernes Verden blive bragte ud af Mørket til Lyset og alle bøje Knæ for Kong Immanuel, tjene Gud, vor himmelske Fader og anerkende Jesus Kristus som Herre og Konge over alle. Amen.

Tale af Ældste German E. Ellsworth,

forhenv. Missionspræsident for Nordstaternes Mission,
holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 2. Juni 1919.

Jeg er meget taknemmelig for, Brødre og Søstre, at jeg er forundt det Privilegium at bære mit Vidnesbyrd til eder vedrørende det Værk, som vi Sidste-Dages Hellige er forbundne med. Det evangeliske Værk, som vi søger at fremme, har været paabegyndt af vor himmelske Fader, som har udvalgt Mænd her paa Jorden til at indtage visse Stillinger, og de har vedvarende været anerkendte af ham, for saa vidt de har gjort deres Pligt. Jeg har nu haft den Glæde at have udført to evangeliske Missioner. Jeg erindrer vel, da jeg var kaldt til at tiltræde min første Mission, hvorledes jeg saa fremad med stor Glæde til Lejligheden, der tilbød sig for mig.

Jeg var paa denne min første Mission vist i et Syn, at jeg ikke vilde blive hjemme meget længe, før jeg vilde blive kaldt til at rejse paa en ny Mission, og trods jeg havde gjort Anstrængelser for, efter at være kommen hjem fra min første Mission, at uddanne mig som Læge, kom Kaldet hurtigere end ventet, og da en af Herrens Tjenere sagde til mig, at det var ønsket, at jeg paatog mig at udføre en Mission i Nordstaterne, saa sagde jeg til ham, at jeg vilde gaa, og jeg kan endnu føle den Fryd og Lyksalighed, som fyldte mit Hjerte ved hin Lejlighed. Før jeg begav mig paa denne Mission, sagde et Medlem af Kirken i et Fastemøde, udtalt ved Tungemaalsgaven, paa Guds Vegne: „Min Tjener, German E. Ellsworth, har været kaldet ved min Autoritet og anerkendt af mig som en Missionær til Nordstaterne.“ Saa meget blev sagt i Forsamlingen ved Udlæggelsen af de inspirerede Ord, men der var et vigtigt Princip i Forbindelse med, hvad der havde været sagt i Tungemaalet, som ikke blev fremført for Forsamlingen, men som altid har været en Kilde af Fryd for mig i Løbet af de sidste seksten Aar, nemlig dette Princip, at alle Missionærer er kaldte af Gud. Min Forstaaelse deraf har været en stor Hjælp til mig, naar jeg har maattet tale til unge Missionærer og instrueret dem. De unge Missionærer havde somme Tider den Ide, at de kun var kaldte af deres Biskop til at udføre en Mission; men jeg har uden Forbehold ladet dem vide, at, skønt vi er kaldte til at udføre Missioner af Biskopper, Stavspræsidenter eller Apostle, saa kom dog vort Kald sluttelig fra Præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som taler og handler paa Guds Vegne, og at alle, som er kaldte gennem de kirkelige Autoriteter vil blive anerkendte af Herren i de Stillinger, som de kommer til at indtage, hvis de kun vil gøre deres Pligt.

Idet jeg staar foran eder, kommer der til mine Tanker en Drøm, eg havde i Drengeaarene, og i hvilken Drøm jeg kan have ønsket mange Ting og planlagt mange Ting; men jeg kan erindre, at mine Bønner og Henvendelser til Herren altid endte med Ord som følgende: „Fader, mere end noget andet, velsign mig, saa at jeg kan blive i Stand til at belære Menneskene om Retfærdighedens Principper og prædike Jesu

Kristi Evangelium." Dette mit Ønske har i høj Grad været opfyldt, idet jeg allerede i atten Aar har haft den Glæde at prædike Jesu Kristi hellige og gengivne Evangelium sammen med Hundreder af de bedste Mænd og Kvinder paa Jorden. Jeg erindrer, at jeg en Gang stod paa en støvfyldt Vej i Kalifornien, alene, og at jeg var sulten og træt, og min Legemsstyrke var næsten udtømt, da mine Øjne aabnedes, og ved min Side stod et himmelsk Sendebud. Hvis den styrkende Indflydelse, som hans Nærværelse gav mig, ikke havde givet mig nok Styrke, saa var han nær nok til, at jeg kunde have hvilet mig ved at lægge min Haand paa hans Skulder. Jeg har kendt andre Missionærer, der har været trætte og mismodige, som ligeledes har haft deres Øjne aabnede til at se, at deres himmelske Faders Løfter vilde blive fuldbyrdede, idet det er forjættet os, at han vil sende sine Engle foran vort Ansigt og lede os til deres Døre, som er beredte til at modtage os. Jeg kan bevidne, Brødre og Søstre, at vor himmelske Fader har opfyldt dette Løfte for mit Vedkommende og for de Missionærers Vedkommende, som har arbejdet sammen med mig. Der har særlig været to Retninger af Missionsvirksomhed, som har givet mig stor Fryd og Glæde.

Kort efter, at jeg havde paabegyndt min Missionsgerning i Nordstaternes Missionsdistrikt, modtog jeg en Inspiration fra Herren vedrørende Mormons Bog, som jeg ønsker at omtale til de tilstedeværende. Indtrykket kom til mig saa overbevisende, som om en af Missionærerne mundtlig havde meddelt mig, hvad Indtrykket havde bragt til mit Sind. Indtrykket gik ud paa, at Mormons Bog var givet os af Herren som et Vidnesbyrd til nærværende Generation, og at hvis vi vilde erindre det, vilde vi unddrage os den Fordømmelse, som ellers vilde hvile paa os; og jeg kaldte til Erindring, hvad der staar skrevet i det 84. Kapitel af Pagtens Bog, begyndende med det 54. Vers, hvor der siges, at nogle af Kirkens Folk tidligere — paa Grund af deres vantro Stilling overfor Mormons Bog, formoder jeg — var under Fordømmelse og vilde ikke staa skyldfri, før de omvendte sig og erindrede deres Forpligtelser i Henseende til Pagten, de havde sluttet med Herren, og tilstrækkelig værdsatte Mormons Bog, som indeholdende hellige historiske Optegnelser.

Ordene i Pagtens Bog, jeg hentyder til, lyder:

„Og eders Sind har i de forgangne Tider været formørket formedelst Vantro, fordi I have letsindigt behandlet, hvad I have annammet" osv.

Det var ikke længe derefter, at vi, sammen med de ledende Mænd i to andre Missioner, publiserede 10,000 Mormons Bøger i Chikago; det paafølgende Aar 12,000, og næste Aar 27,000. Interessen for dette Arbejde havde tiltaget saa meget, at vi anmodede Bogforlæggere i New-York, Chikago, Filadelfia, Boston, London og Japan om Opgivelse af Prisen for et Oplag af 100,000 af Mormons Bøger. Fra Chikago modtog vi det laveste Bud. Dette er vel det største Antal af Mormons Bog, som er bleven trykt paa en Gang. Ialt blev 250,000 Mormons

Bøger trykte i Chikago, før Zion's Printing Co. overtog Udgivelsen af Bogen. Vi har udgivet 130,000 Mormons Bøger i Nordstaternes Mission, af hvilke de 90,000 har været solgte, og jeg kan bevidne, at enhver Mand og Kvinde, for hvem det har været en Hjertesag at gøre Menneskene i Verden bekendte med Mormons Bog og belære hver enkelt Person om dens Indhold, og specielt de herlige evangeliske Punkter, som er fremsatte i Bogens historiske Beskrivelser. Jeg kan bevidne, at de, som med Liv og Lyst har udført denne Gerning, har gjort de største Fremskridt blandt Missionærerne og haft stort Held med sig i deres Missionsgerning. Idet jeg bringer i Erindring de unge Mænd, der gjorde dette til et vigtigt Punkt for dem, medens de virkede som Missionærer i Nordstaternes Mission, kan jeg sige, at Herren var med dem og velsignede dem højlig i deres Missionsbestræbelser.

Det har været mig forundt at betræde Kumora-Højen, hvor Guldtavlerne, som indeholdt de hellige Optegnelser, som Profeten Joseph Smith oversatte, havde været forvarede i et Tidsrum af ca. 1400 Aar, og medens jeg stod paa Højen, hørte jeg tydelig disse Ord blive sagt:

„Fremskynd Uddelingen af de historiske Optegnelser, som var tagne fra denne Høj, for det vil bidrage til at bringe Menneskene til Kristus."

Som Udspredelsen af Bibelen har bidraget til at aabne Menneskenes Øjne i de forskellige Nationer for Kristi Frelsergerning, saaledes vil dette, at Menneskene i Verden faar Kendskab til Mormons Bogs Indhold, bringe dem et andet langt Skridt fremad henimod Kristus og hans genoprettede Kirke og være et Middel til at bringe de oprigtige og sandhedssøgende til at erholde Medlemsret i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Efter at have hørt de nævnte Ord paa Kumora-Højen besluttede jeg straks at begive mig til Byen Palmyra, beliggende i den vestlige Del af New-York Stat, og 4 engelske Mil fra Stedet, for at bestille Postkort af Højen, og jeg sendte et Postkort til hver af Missionærerne, som virkede i Nordstaternes Missionsdistrikt, og jeg skrev paa hvert af Postkortene netop de Ord, som jeg hørte paa Kumora-Højen, og Missionærerne forstod Betydningen af samme, og hint Aar blev et af de Aar, i hvilke de fleste Mormons Bøger har været uddelte.

En anden Missionsgerning, som har bragt os megen Glæde, har været den Bistand, vi har givet de Hellige i Henseende til at erholde genealogiske Stamtavler. Cirka 70 pCt. af Kirkens Medlemmer har paa Grund af vore Henvendelser til dem paabegyndt Slægtoptegnelser, og mange Familier har i Løbet af de sidste fire Aar gennem den kvindelige Hjælpeforening, i hvilken min Hustru var Præsidentinde, indgivet Navnene paa henved 10,000 Personer, som de ønsker Daab og andre evangeliske Ordinancer udførte for i Herrens Templer. Dette genealogiske Arbejde har medført, eller bidraget til, at en ypperlig aandelig Sindsstemning har gjort sig gældende blandt Søskende, og at de er blevne mere inderlig forenede i det evangeliske Arbejde. De Hellige er derved blevne bragte til en dybere Forstaaelse af Evangeliet som Saliggørelsens Plan for saa vel de døde som de levende.

Jeg er lykkelig ved at have nydt det Privilegium at være nær for-

bunden med de Mænd, som Gud har æret, idet han har kaldet dem til at staa som Ledere blandt Folket. Jeg kan i Tanken ligesom føle Præsident Smith lægge sin Haand paa min Skulder og høre hans Ord til mig, da jeg rejste bort for at udføre en Mission i Nordstaterne. Da jeg sagde til ham, at jeg havde ønsket siden mine Drengeaar at uddanne mig til at blive Læge, sagde han: „Bekymrer Dem ikke desangaaende, unge Mand, men udfør denne Mission, og De vil blive en Retfærdigheds Prædikant og en Frelser af Menneskesjæle, i Stedet for af Legemet." Og Præsident Smiths Ord til mig ved hin Lejlighed, og hvilke han gentog sidste Oktober, nemlig de Ord: „Herren velsign dig, Søn", har været mere værd til mig end Jordens Rigdomme.

Jeg bærer nu mit Vidnesbyrd til eder, Brødre og Søstre, at Præsident Heber J. Grant er Herrens Profet. Min himmelske Fader har ved sin Aands Kraft baaret Vidnesbyrd desangaaende til min Sjæl, saa at jeg i Hjerte og Sind kunde opløfte min Haand for ham og overføre min Hengivenhed for vor elskede, afdøde Præsident Smith til Præsident Grant, der nu staar som den jordiske Leder for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og alle de Brødre og ledende Kvinder, der vil følge de Mænds Raad, der nu er kaldte til at præsidere over dem, vil blive anerkendte af Herren i deres evangeliske Arbejde.

Det har været en Aarsag til Glæde for mig, større end jeg er i Stand til at beskrive, at arbejde sammen med 1500 unge Mænd og Kvinder, der har været beskikkede til at virke i Nordstaternes Mission. Af disse har der kun været 3, som i moralsk Henseende har snublet paa Vejen, og endogsaa disse har været førte tilbage til den snævre Sti, der fører til evigt Liv, og til at leve et agtværdigt og virksomt Liv indenfor Kirken. Vi har haft den Sorg, at 5 af Missionærerne er døde, 2 sidste Aar af den frygtede Sygdom, den spanske Syge, de andre 3 i den øvrige Tid, jeg virkede i Nordstaternes Mission.

Jeg fryder mig ved at vide, at Evangeliet er Sandhed. Jeg fryder mig ved den aandelige Kraft, jeg har modtaget fra min himmelske Fader, og som jeg har modtaget i Nødens Time. Jeg fryder mig ved at overveje den Fremgang, vi har haft i vor Missionsvirksomhed, og ved, at jeg har arbejdet i saa nær Forbindelse med de Brødre, som Gud har beskikket til at præsidere over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Jeg ved, at Gud lever, og at Jesus Kristus er hans Søn. Jeg har vidst dette fra mine Drengeaar af, og den vigtigste Kundskab, jeg er i Besiddelse af, er Kundskaben om Gud, og den sikre Kundskab om, at Kristus er Guds Søn, og at det Værk, vi er medforbundne i, er Kristi, vor Forløsers Værk. Mit Vidnesbyrd er fremdeles, at Joseph Smith var Guds Profet, kaldt af vor himmelske Fader til at blive et Redskab i hans Haand til at oprette Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Det er mit Vidnesbyrd til eder, at det er den herligste Ting i Verden at kunne vidne om Sandheden og være et Redskab i Guds Haand til at bringe Mænd og Kvinder til at skue Lyset fra det høje, som atter skinner paa Jorden til Menneskenes Frelse. Gud velsigne Zion og hjælpe os i nærværende Trængsels Tid til at rejse os og ved de gode Gerningernes Udførelse ære vor Kaldelse, og være som Lyset paa

Højen, saa at Menneskene kan fryde sig ved at skue samme gennem Verdensmørket. Gud velsigne de Mænd, som præsiderer over Kirken, og give dem Magt og Indflydelse, og give, at de maa føle, at vi understøtter dem, hvilket vi tilkendegiver ved opløftet Haand, og jeg beder, at Kirkens Autoriteter maa være i Besiddelse af denne aandelige Indflydelse, indtil Guds Herlighed hviler over Zion, hvilket jeg beder om i Jesu Kristi Navn. Amen.

Tale af Ældste Theodor Tobiason,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 3. Juni 1919.

Elskede Brødre og Søstre! Jeg er glad ved at have denne Lejlighed til at staa foran eder og bære mit Vidnesbyrd i Henseende til det store Kirkeværk, som vi virker for at fremme. Det er kun en kort Tid siden, at jeg kom tilbage fra Sverige, og jeg er glad ved, at der er givet mig Lejlighed til at vende tilbage til dette Land igen, eftersom Herrens Tjenere har fundet det passende igen at kalde mig til at udføre en Mission til Sverige. Jeg haaber, at jeg maa blive i Stand til at udføre noget godt, medens jeg er borte, i Henseende til at bære Vidnesbyrd om Kristi Evangeliums Gengivelse og om Evangeliets Principper, saaledes som vi har modtaget samme. Jeg er i Sandhed taknemmelig for Evangeliet og for Kirken, af hvilken I og jeg er Medlemmer. Jeg er taknemmelig for Vidnesbyrdet vedrørende Evangeliet, som Herren har givet mig, saa at jeg ved, at Værket, vi er forbundne med, er Herrens Værk. Jeg ved, at de Brødre, som vi ved vor Stemmeafgivning har opholdt ved denne Konference, er Guds Tjenere, der er kaldte af ham til at staa som kirkelige Ledere i den af Herren oprettede Evangelie-Husholdning. Jeg kan, særskilt, Brødre og Søstre, bære mit Vidnesbyrd vedrørende vor elskede Præsident.

Jeg ønsker at omtale en mærkværdig Tildragelse, som jeg har omtalt to eller tre Gange før. Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd til alle de tilstedeværende om, at Gud har vist mig, at Præsident Heber J. Grant er „den rette Mand paa det rette Sted.“ For fire Uger tilbage overværede jeg et Fastemøde i Templet, ved hvilket Præsident Grant talte. Jeg sad paa mit Sæde og betragtede ham meget nøje, som han talte, for at fatte den fulde Betydning af hans Ord, og dette gør jeg overfor alle Brødre, som taler. Lige paa en Gang saa jeg ikke Præsident Grant foran mig, men i Stedet for vor elskede, afdøde Præsident Joseph F. Smith, der forlod dette Liv for nogle faa Maaneder siden. Jeg saa saaledes, sammenlignelsesvis, Profeten Joseph F. Smiths Kjortel blive kastet over vor elskede Broder, Præsident Grant, ligesom fordum Profeten Elia's Kjortel, da han blev optaget til Himmelen, blev kastet over Elisa, og jeg tænkte, at denne aandelige Tilkendegivelse var et andet Vidnesbyrd til mig om, at Præsident Grant var „den rette Mand paa det rette Sted.“ Jeg havde heller aldrig betvivlet dette. Jeg kendte Kirkens Orden alt for vel dertil, men Gud

ønskede paa nævnte Maade at tilkendegive for mig, at Heber J. Grant var Joseph F. Smiths retmæssige Efterfølger. Adskillige Brødre og Søstre er kommet til mig, efter at jeg havde omtalt denne Tildragelse, ogsaa i Dag, og sagt, at de saa det samme. Jeg ved, at dette er Sandhed. Jeg har hørt nogle af de gamle Hellige, som var i Nauvoo, paa den Tid Joseph Smith og hans Broder Hyrum Smith led Martyrdøden, at de kort Tid derefter, da Brigham Young talte ved et historisk bekendt kirkeligt Møde saa, at Profetens Kjortel blev kastet over Brigham Young, sammenligneIsesvis, idet det for de tilstedeværende syntes, at den myrdede Profet talte, i Stedet for Brigham Young, og de forstod klart, at Brigham Young var den rette Mand til at lede Israel. Jeg bærer mit Vidnesbyrd til eder vedrørende vor elskede Præsident, at det samme er Tilfældet nu; Profetens Kjortel er falden paa ham. Det aandelige Lys og den aandelige Kraft, der var i Profetens Sjæl, er i hans Sjæl og i de Brødres Sjæle, som vi ved Haandsopral̈kning har opholdt i dette Møde.

Nogle Folk siger til os Missionærer, at vi er taabelige, at vi anvender saa meget af vor Tid til Missionsvirksomhed, og de siger, at Kirkens Autoriteter er urimelige imod os, at de forlanger dette. Jeg vil sige hertil, at naar Guds Profet kalder, saa adlyder jeg. Jeg vil ikke paa nogen Maade undskylde mig eller søge at komme bort fra Udførelseu af nogen Pligt eller noget Arbejde, som bliver paalagt mig, naar Herren gennem Kirkens Autoriteter siger, at saa og saa ønskes.

Jeg ved, at Evangeliet er sandt, og at det er „Guds Kraft til Saliggørelse for hver, som trór", og vil leve i Overensstemmelse dermed. Jeg ved, at kun formedelst Adlydelse af Jesu Kristi Evangelium kan sand Frihed erholdes. Vor Frelser sagde, da mange blandt Folket fandt Fejl ved ham og prøvede at fange ham i Ord, til de, som troede paa ham og troede paa hans Ord: „Hvis I vedvarende lever efter mit Ord, da er I i Sandhed mine Disciple. Og I skal kende Sandheden, og Sandheden skal gøre eder fri." Der findes intet paa Jorden eller noget Steds under Himlen, som kan frigøre Menneskene, med Undtagelse af „Sandheden". Hvis Menneskene staar frigjorte i „Sandheden" og ved „Sandheden", da er de tilvisse fri og ikke Slaver. Det er paa Grund af denne vor Kundskab og denne vor Overbevisning, at vi ved, at Gud taler gennem sine Tjenere, og vi adlyder ikke, fordi vi er Slaver, nej, thi vi er i Sandhed fri Mænd; men vi kender den gode Hyrdes Stemme, naar vi hører den, og stræber efter at indordne os derunder og leve i nøje Overensstemmelse dermed.

Maa Herren velsigne os og hjælpe os til at staa trofaste i alle Ting. Lad os aldrig, Brødre og Søstre, finde Fejl ved de Mænd, som Herren har beskikket, men understøtte dem af ganske Hjerte. Hvis vi hører nogen finder Fejl ved Kirkens ledende Brødre, saa lad os irettesætte dem derfor og vise dem den rette Vej. Hvis vi vil bistaa Herrens udvalgte Tjenere, vil han bistaa os og ære os; thi Herren elsker at ære de, som tjener ham i Retfærdighed og Sandhed til Enden. At dette maa blive vor lykkelige Lod, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen!

Missionsnyheder.

Ældste Jens Thomsen fra Ephraim, Utah, der har virket som Missionær i Aalborg Konference siden den 8. December 1916, det sidste Aar som Konferencepræsident, og Ældste Arwell L. McKay fra Ogden, Utah, der har virket som Missionær i København siden den 25. Decbr. 1916, er begge hæderlig afløste fra deres Missionsvirksomhed. Disse Missionærer samt tre Søstre fra Danmark afrejste til New-York med Dampskibet »United States« den 26. Oktbr. Fra New-York fortsætter de Rejsen til Slægtninge og Venner i Utah. Vi ønsker disse Søskende en lykkelig Rejse over Hav og Land. Hans J. Christiansen,

Missionspræsident.

Efteraarskonferencen i Aarhus.

(Fortsat fra Nr. 20.) p. 320

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salme Nr. 132 og Bøn af Ældste Emil Thomsen fra Silkeborg. Salme Nr. 246 blev sungen, hvorefter Grensforstander Jens Christensen fra Randers talte og hentydede til den vigtige Begivenhed, der fandt Sted for 96 Aar siden, idet Engelen Moroni da for første Gang tilkendegav sig for Joseph Smith og forklarede for ham forskellige evangeliske Principper og gav ham Underretning om, hvor der opbevaredes Guldtavler, der indeholdt hellige Oldtidsoptegnelser vedrørende Amerikas Fortidsfolk, hvilket var en Opfyldelse af Apostlen Johannes Profeti om, at en Engel førend Kristi anden Tilkommelse skulde komme fra de høje Himle og have det evige Evangelium at forkynde for dem, der bor paa Jorden, „for alle Slægter og Stammer, Nationer og Folk". (Joh. Aab. 14 : 6.) Forstander Christensen bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af de Lærdomme, de Sidste-Dages Hellige forkynder.

Forstander Lars Larsen fra Odense var den næste Taler, og han hentydede til de ædle Hensigter, i hvilke Kirkens Medlemmer var komne tilstede til Konferencen, nemlig for at høre Evangeliets sande Principper blive forkyndte, og blive opbyggede i Troen, og blive styrkede til at optage Livets Kamp, „stride Troens gode Strid og fuldkomme Løbet". Koret sang: „Ydmygt med Ærbødighed."

Missionspræsident Christiansen omtalte den fuldkomne Organisation, der fandtes indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og paaviste, hvorledes Kirkens Medlemmer kan blive rigt velsignede saa vel i timelig som i aandelig Henseende derigennem.

Han foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse i deres respektive Stillinger; fremdeles Præsidenten over den europæiske Mission samt Præsidenten over den skandinaviske Mission; fremdeles Redaktionssekretæren og Missionssekretæren i København; fremdeles Konferencens Præsident, Lauritz Larsen, med Raadgivere. Alle disse Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Konferencepræsident Jens Thomsen fra Aalborg talte til de tilstedeværende angaaende, hvad Herren krævede af Menneskene, for at de kan være beredte til at modtage Evangeliets Naadegaver, i Forbindelse med Præstedømmets Administration af de evangeliske Ordinancer i Jesu Kristi Navn. Han henviste til Jesu Svar til den rige Yngling, da han besvarede, hvad denne skulde gøre for at erholde det evige Liv, menende Livsvelsignelserne i deres Herlighedsfylde. Koret sang Sangen: „For dig vi komme."

Missionspræsident Christiansen omtalte den herskende Vantro i Verden og henviste til en Artikels Indhold vedrørende, at nogle svenske Teologer nu fremførte den Lære, at Jesus Kristus ingen Gud var, og at det var en fejl Fortolkning af Bibelens Ord at lære dette. Præsident Christiansen fremholdt, at slige Lærdomme førte Menneskene længere og længere bort fra Gud og fra Frelsen ved Jesus Kristus. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Gud med Faderen, og at han er Verdens Frelser, og at der ikke er noget andet Navn givet under Himlen, ved hvilket vi kan erholde Frelse. Han opmuntrede alle til stedse at søge hen til Herren i Hjertets Oprigtighed og villig adlyde hans hellige Befalinger. Han nedbad sluttelig Guds Velsignelser over Kirkens Medlemmer og over alle oprigtige Mennesker, hvis Attraa var at lære Evangeliets sande Principper at kende, saa at de maatte vide, hvad de skulde gøre for at behage Gud og erholde en evig Frelse i hans Herlighedsrige.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 272 og med Taksigelse af Ældste Ernst Jensen.

Der var cirka 80 tilstede ved Mødet.

Mødet Søndag Aften den 28. September 1919.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 138 og Bøn af Ældste Jens Jensen. Salmen Nr. 66 blev dernæst sungen.

Konferencepræsident Jens Thomsen fra Aalborg var den første Taler. Han forklarede forskellige vigtige evangeliske Principper. Han betonede, at det rene Kristi Evangelium ikke havde været forkyndt blandt Menneskene i mange Aarhundreder, indtil Gud kaldte Joseph Smith til at genindføre det sande Evangelium i Verden ved Englesendelse, og Herren delagtiggjorde Joseph Smith og Oliver Cowdery i Præstedømmets Fuldmagt og udrustede disse Mænd med de evangeliske Gaver, som Herrens Profeter og Apostle fordum besad, og gennem disse Mænd blev de, som troede de himmelske Sandheder, delagtiggjorte i Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave; og andre Mænd, som var værdige til at modtage Ordination til Præstedømmet, blev delagtiggjorte i en Grad af samme, henholdsvis indenfor det melchizedekske og aaronske Præstedømme. Dette var i Opfyldelse af Profetierne angaaende, at Evangeliet skulde blive gengivet til Jorden i de sidste Dage, og at de, som vilde tro Sandheden, skulde blive delagtiggjorte i den Helligaand og alle de aandelige Naadegaver, som de Hellige, der levede paa Kristi og Apostlenes Tid, var i Besiddelse af. I Overensstemmelse med Profeten Joel og Apostelen Peters Vidnesbyrd vilde

Gud i „de sidste Dage“ før Jesu Kristi anden og herlige Tilkommelse „udgyde sin Aand over alt Kød“, over alle, som annammede Evangeliet, og de unge skulde have hellige Syner, og de gamle have hellige Drømme, og Kirkens trofaste Medlemmer skulde være i Besiddelse af Profetiens Aand. Dette skulde ske, „førend Herrens store og herlige Dag kommer“. Og Apostlen Peter vidner, at „enhver, som paakalder Herrens Navn, skal frelses.“ (Ap. Gern., 2. Kap.)

De forskellige Kirkesamfund troede, at Kristi Evangeliums Naadegaver havde været at finde blandt Menneskene siden Kristi og hans Apostles Dage, men dette var en Fejltagelse. Der var saa vel af den gamle Pagts Profeter som af Apostlene profeteret om, at de onde Magter skulde overvinde de Hellige (Dan. 7 : 21; Joh. Aab. 13 : 7); men de samme Profeter vidnede ogsaa om de evangeliske Gavers Gengivelse og Zions Herlighed i „de sidste Dage“, før Kristi anden og herlige Genkomst til Jorden. Præsident Thomsen opmuntrede sluttelig Kirkens Medlemmer til trofast at efterleve Guds hellige Befalinger, saa at de kunde gøre sig værdige til at erholde det evige Livs Krone.

Præsidenten over Aarhus Konference, Lauritz Larsen, talte dernæst. Han fremhævede, at Kristi gengivne Evangeliums Lærdomme i vore Dage bliver forkyndte af jævne Mænd, lig Evangeliet fordum blev det, da Kristus kaldte Arbejdere og Fiskere til at forkynde Saliggørelsens Evangelium. Han bad alle følge den Anvisning, som Apostelen Jakob gav, idet han siger, at dersom nogen fattes Visdom, „han bede af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke.“ Han paaviste, hvor logiske de Sidste-Dages Helliges Lærdomme var, og forklarede Evangeliets første Principper. Han opmuntrede Søskende til at leve et Liv, der kan staa som et lysende Eksempel for vore Medmennesker.

Tre Søstre sang en smuk Sang, skrevet i Anledning af Missionspræsident Christiansens nær forestaaende Afrejse til sit Hjem i Zion.

Missionspræsidenten takkede for Sangens Afsyngelse og udtalte sig angaaende sin Kærlighed til de skandinaviske Hellige, hvis aandelige og timelige Velfærd var en Hjertesag for ham. Han omtalte flere Begivenheder, der stod i Forbindelse med hans Missionsgerning i tidligere Dage. Han fremholdt, hvor nødvendigt det var, at Menneskene alvorlig omvendte sig fra Synd og Ugudelighed, saa at Guds Naade kunde naa dem og de blive værdige til at blive delagtiggjorte i Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Kristus sagde, at ikke enhver, som raaber „Herre Herre“, skal indkomme i Guds Rige, men den, som gør hans Vilje. Han nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over Kirkens trofaste Medlemmer og over alle, som ønskede at adlyde Guds Befalinger.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Nr. 146 og med Taksigelse af Forstander Lars P. Larsen fra Odense.

Efter Mødets Afslutning sang Koret en ekstra Sang.

Der var 135 tilstede ved Mødet.

Grensmødet Mandag Aften den 29. September.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 253 og Bøn af Ældste N. P. Thomsen. Salme Nr. 27 blev dernæst sungen.

Præsident Lauritz Larsen foreslog de lokale Organisationer Aarhus Gren til Opholdelse af de Hellige i deres Trosliv. Alle de fremsatte Forslag blev enstemmig godkendte.

Koret sang Sangdigtet: „Messias, han kommer", hvorefter Præsident Jens Thomsen fra Aalborg talte. Han udtrykte fine glade Følelser ved at være tilstede ved Konferencemøderne og opmuntrede Søskende til trofast at fortsætte det evangeliske Arbejde, som lige siden de første Missionærers Ankomst til Skandinavien havde været fortsat her. Hvis vi bliver lunkne og ligegyldige, staar vi Fare for, at Herrens Aand forlader os.

Koret sang, hvorefter Missionspræsident Christiansen talte angaaende Jesus Kristus som Guds enbaarne Søn, ved hvem Menneskene kunde erholde Frelse, og der var ikke noget andet Navn givet, ved hvilket Menneskene kunde erholde Frelse. Jesus Kristus, der var „Faderens Herligheds Afglans og hans Væsens udtrykte Billede", forblev syndfri og kunde derfor bringe Forsoning for Menneskenes Synder. Han omtalte Lasarus' Opvækkelse fra de døde til nyt jordisk Liv og henpegede til de guddommelige Kræfter, som Jesus som Guds Søn var i Besiddelse af. Han omtalte de Lidelser og Forfølgelser, som de Sidste-Dages Hellige havde udstaaet for Evangeliets Skyld. Han omtalte slutteligt de kirkelige Organisationer og fremhævede, hvor nødvendigt det var, at Kirkens beskikkede Embedsmænd udførte deres Kaldspligter samvittighedsfuldt. Og det var ligeledes aldeles nødvendigt, at de blev kraftigt støttede af Kirkens Medlemmer. Han opmuntrede Kirkens Medlemmer til trofast Adlydelse af Herrens Bud.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 281 og Taksigelse af Ældste P. J. Fisher.

Der var 65 tilstede ved Mødet.

Den kvindelige Hjælpeforenings Møde Tirsdag Aften den 30. September.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salme Nr. 104 og Bøn af Frederikke Brüldt. Salme Nr. 77 blev dernæst sungen. Præsident Lauritz Larsen takkede alle, som havde bidraget til Konferencens behagelige Forløb, og specielt Sangkoret, som havde været saa fuldtallig tilstede ved Møderne. Med Hensyn til den kvindelige Hjælpeforening, saa opmuntrede han Kirkens Medlemmer til at støtte denne Forening.

Præsidentinden for Foreningen, Søster Margrethe Jensen, og hendes anden Raadgiver, Kirstine Thomsen, talte vedrørende Foreningens Opgaver og Formaal. Foreningens Lærerinder, som aflagde Besøg i Familierne og blandt Søstrene, afgav derefter Beretning om deres Virksomhed og den Bistand, der var ydet de fattige og syge. Første Raadgiver, Ane Fisher, bar derefter sit Vidnesbyrd vedrørende sin Gerning indenfor Søsterforeningen og vedrørende Evangeliets frelsende Værk.

Koret sang: „Du, som dadler og fordømmer", hvorefter Præsidentinde Margrethe Jensen afgav en samlet Rapport over Foreningens Virksomhed siden sidstafholdte Konference. Hun opmuntrede Søstrene til

at tage fat med fornyede Kræfter gennem Vinteren. Sluttelig bad hun Herren lægge sin naadige Velsignelse til Foreningens Gerning.

Missionspræsident Christiansen bad Kirkens Medlemmer at støtte Foreningen, hvis Virksomhed ogsaa omfattede at bistaa de fattige og syge, baade ved at yde dem timelig Bistand og opmuntre dem ved Evangeliets trøstende Ord. De Hellige skulde stedse søge at trøste og glæde hinanden indbyrdes.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salme Nr. 174 og Taksigelse af Søster Boelslund.

Efter Mødets Slutning blev der afholdt en „Kurve-Fest" til Fordel for Den kvindelige Hjælpeforening.

Der var 80 tilstede ved Mødet.

Johannes Rasmussen,
Skriver.

Den ældste Kvinde i Utah.

En hundredaarig Hjørringgenser.

„Den danske Pioner" bringer nedenstaaende:

I Glenwood, Utah, en lille By i Nærheden af Richfield, lever en dansk Kvinde, Birgitta Olsen, som har opnaaet den Udmærkelse at være den ældste i Staten, idet hun nylig fyldte 100 Aar. Hun er af god gammel Vendelboslægt, født i Hjørring 4. August 1819, og blev gift i Danmark 1848. Hun kom til Amerika i 1869 og rejste lige til Utah med sin Familie, dog ikke som Medlem af noget Mormon-Emigranttog, idet hun først sluttede sig til De Sidste-Dages Hellige flere Aar efter, at hun havde bosat sig i Utah, og af hvilket Samfund hun endnu er Medlem. Hun har alle Dage været en flittig Arbejderske og varetog sin egen Husgerning, Vask indbefattet, indtil hun var 94 Aar gammel, og endnu er hun aands- og legemsfrisk og interesserer sig for alt, hvad der foregaar omkring hende. Hun har en Søn, syv Børnebørn og en tredive Børnebørns Børn, medens Antallet af hendes Efterkommere i fjerde Led ikke er angivet. Paa Hundredaars-Fødselsdagen samledes de fleste af Byens Beboere i hendes Hjem og hyldede Alderspræsidentinden for Utahs kvindelige Befolkning.

Bekendtgørelse. Missionspræsident Hans J. Christiansen, der af den norske Regering er givet Tilladelse til et 3 Ugers Ophold i Norge før hans endelige Afrejse fra Kristiania til sit Hjem i Zion, agter at være i Bergen Søndag den 16., i Trondhjem Søndag den 23. og i Kristiania Søndag den 30. Novbr., hvilket tjener til Underretning for Kirkens Medlemmer og Venner i Norge.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).